

[Kaj Hansen.]

bejdsmarkedets overenskomstforhold. Men hvorfor er de så netop kommet nu? Jo, det var, fordi det skulle være et modstykke til overgrebet på lønmodtagerne. Det skulle være sådan et skjold, regeringen holdt op foran sig, som man kunne gemme sig bag ved og sige: se, vi griber også ind over for avancerne, udbytterne osv.

Men ser man nu på avancelovforslaget; det var ganske svagt fra regeringens side, men i nattens mulm og mørke under korridorsnak og meget andet blev dette lovforslag jo endnu ringere og udhulet på en sådan måde, at man kan stille spørgsmålstegn ved, hvor stor praktisk betydning det har. Da vi fik forelagt det første udkast til betænkning, havde venstre sit ændringsforslag, men da var venstre i mindretal. Stor var min forbavelse, da vi på et senere tidspunkt i den endelige betænkning så, at nu var dette mindretal ændret til et flertal, idet socialdemokratiet havde tilsluttet sig. Nu fik venstre altså hele dette nye kapitel med ind, som på enhver måde udhuler dette lovforslag, så det er mere berettiget at tale om en si end om en avancelov.

Hvad angår lovforslaget om udbyttebegrænsning, så har vi handelsministerens ord for, at det nye lovforslag ikke betyder nogen skærpelse af udbyttebegrænsning i forhold til den gældende lov. Hvad er så formålet med lovforslaget? Formålet med lovforslaget er i virkeligheden at prøve på at få befolkningen til at tro, at der er grebet ind imod udbytterne, hvor der reelt ikke er det.

Jeg vil gerne henvise til det ændringsforslag, som vi har stillet, hvor der gribes mere radikalt ind imod udbytterne. Det starter ved en bruttoomsætning på 5 mill. kr. med en skala, der går fra 25 til 75 pct., og de 75 pct. rammer bruttoindtægter på over 50 mill. kr. Det er en skala, der skal bruges til at nedsætte disse udbytter. Det kunne forbedre dette lovforslag, men vi erkender — og det vil jeg også gerne sige til hr. Sigs-gaard, som gjorde opmærksom på det — at en begrænsning og nedsættelse af de store udbytter og fortjenester vil kræve en langt mere effektiv lovgivning, som det i øvrigt vil være vanskeligt at indpasse i det fremsatte lovforslag. Dette kan sikre, at disse store udbytter ikke kommer til udbetaling, og det kan efterfølges af en lovgivning, der

kan komme på et hvilket som helst tidspunkt.

Om rentemarginalen vil jeg gerne sige, at det er jo også et område, som er nyt, hvad lovgivning angår. Vi finder, at det ændringsforslag, som kommunisterne har stillet, er adskilligt bedre, idet det fastsætter en fast rentemarginal på 4 pct. og også lægger udlånsrenten fast.

Jeg vil gerne sige, at hvis de lovforslag, jeg her har omtalt, ikke forbedres, hvis de ikke skærpes, så kommer det jo til at stå tilbage, at så kan det fastslås, at hele dette indgreb i uhyggelig grad lider af social slag-side, for spekulationen i jord og fast ejendom kan jo fortsætte. Udbytteudbetalingen kan fortsætte. Skatteunddragelserne kan fortsætte osv. Der kan fortsat udstedes friaktier. Så kan man også spørge: hvad kommer så efter det her? Ja, i løbet af få dage er det boligforliget, der står på dagsordenen. Så kommer der huslejeforhøjelser, og hvad kommer der efter huslejeforhøjelserne? Da kommer betydelige sociale nedskæringer, når vi kommer frem til at skulle vedtage finanslovforslaget.

Når man så til de allerlavest lønnede her i landet ved dette indgreb siger: I skal også få noget, I kan få 80 øre, men ikke i år, dem må I vente med til næste år, så er der vist ingen tvivl om, at her har man også ført bevis for den sociale slagside.

Hanne Reintoft (DKP):

Det er med dybeste beklagelse, vi har konstateret, at man ikke har kunnet finde eller ikke har villet finde en udvej for at holde pensionisterne uden for det tvangsindgreb, man nu udøver over for arbejdsmarkedets parter.

I ord, og ikke mindst i valgkampe, erkender alle, at der må ske en forbedring for pensionisterne, og det havde dog været et beskedent minimum ikke at forringe deres forhold, når det gælder prisudvikling og inflation.

Det er et afgørende princip for os, at man fastholder, at pensioner og alle andre sociale ydelser dyrtids- og overenskomstreguleres ganske konsekvent som andre lønmodtager-ydelser. Derfor kunne vi ikke acceptere en fordeling som den af socialdemokratiet foreslåede, nemlig efter princippet: hug en hæl og klip en tå.